

med en vis Ret kan paastaa, at der i vore Toldsatserne endnu er en mindre Uoverensstemmelse med det Forhold mellem Raavarer og raffinerede Varer, som Brysselerkonventionen fordrer, dog skal den ikke være større, end at det til Trods derfor vel var muligt at faa Danmark ind under Sukkerkonventionens Bestemmelser, og i hvert Fald maatte en lille Lejlighedslov i saa Henseende let kunne gennemføres. I sin Tid interesserede De danske Sukkerfabrikker sig levende for, at Danmark skulde komme ind under Brysselerkonventionens Bestemmelser, og jeg kan ikke antage, at den Omstændighed, at de have faaet en Konkurrent, paa nogen Maade skulde have formindsket deres Interesse eller Iver derfor.

Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) indledede sin Tale ved Finanslovbehandlingen den første Dag med nogle Betragtninger over Forholdet mellem Ret og Magt. Efter at han og hans Parti for lange Tider have maattet opgive ethvert Haab om at komme til Magten, er det jo saa naturligt, at de glæde sig ved muligt at kunne holde sig til Rettens Side. „Naar ikke du kan være Sol, find dig beskedent i at være Maane“, naar man ikke kan være Justitsminister, kan det jo være rart at være justitsministeriel Embedsmand; kan man ikke være Landets Herre og Mester, kan det jo være rart at være Borgmester i en eller anden lille Købstad. Men det er nu ikke i saa forfærdelig meget, det ærede Medlem og hans Parti have Ret. De have saaledes paa ingen Maade Ret i at betegne dette Finansbudget som et af de krasseste Højreforslag, der nogen Sinde have været fremlagte paa Tingets Bord. Ak, gid det var saa vel! Nej, der er kun en vis Tendens — saa vidt har det ærede Medlem Ret. Der er Gud ske Lov i vort offentlige Liv kommet en ny Tendens; jeg maa maaske lidt børs-mæssigt sige, at der længe har været en Tendens à la baisse, nu er der kommet en Tendens à la hausse, ad Højre til. I Højre ere vi glade over hver en Venstremand, der arbejder i denne Tendens' Tjeneste, der er større Glæde over een Venstremand, der omvender sig, end over ti gamle Højremænd'er, der ikke have Omvendelse behov. Vi lægge liden Vægt paa det ydre, paa Skindet, naar bare Sindet bliver godt. For at bruge et andet bibelsk Udtryk: Vi ere selv glade for Hedninger, naar blot de have Højreloven skrevet i deres Hjertes.

Maa jeg her lige gøre en Bemærkning, som falder mig ind, til det ærede Medlem fra Nyborg (Birch). Han har, efter hvad

der er meddelt mig, paa et Møde paa Fyn i Sommer beklaget sig over, at jeg skulde have rost ham paa en utilbørlig Maade, fordi han ved denne eller hin Lejlighed havde været en ivrig Talsmand for Forslag, der beroede paa Højreideer — derigennem skulde jeg have mistænkeliggjort hans Venstrefærd. Jeg vil love ham, at det skal ikke ske oftere. Naar jeg altsaa nu roser ham for hans Udtalelser om Formueskatten, som det kildrede mit Øre at høre, vil jeg sige, at det selvfølgelig var Venstrebetragtninger, han fremførte, men til Trods derfor vil jeg, omend modstræbende, tiltræde dem.

Hvorfor man fra konservativ Side ikke kan være glad eller i hvert Fald ikke særlig begejstret over den Maade, hvorpaa man fra den højtærede Regerings Side søger at komme ud over den nuværende finansielle Misère, er først og fremmest, fordi man, som ogsaa berørt af den ærede sidste Taler, i saa stort Omfang kommer ind paa at forrykke Forholdet mellem de direkte og de indirekte Skatter. I saa Henseende gør jeg ingen Røverkule af mit Hjerte. Jeg anser det for en Fejl, at man stadig her i Landet har forrykket Forholdet mellem de direkte og de indirekte Skatter i Favør af de sidste. Jeg mener, det er givet, at de indirekte Skatter bæres langt lettere af Befolkningen, at de direkte Skatter ere højst ubehagelige, og endelig, at navnlig Indkomst- og Formueskatten er af en Art, der bliver mere og mere utaaelig, eftersom den bliver højere. Det ligger ikke alene i det Moment, jeg tidligere har fremdraget, at den altid falder ubelejligt, men ogsaa i, at det er meget vanskeligt at komme til den rigtige Skatteansættelse. I saa Henseende vil jeg henlede det høje Regeringspartis Opmærksomhed paa de Bestræbelser, der i sin Tid bleve udfoldede af en Mand, der ikke blot har stor Autoritet indenfor Regeringspartiet, men ogsaa indenfor de andre Partier, nemlig den nuværende kongevalgte Landstingsmand Falbe-Hansen. Efter Opfordring af daværende Finansminister Lüttichau udarbejdede han i 1897 et Forslag til en Indtægtskildebeskatning og udtalte, idet han forelagde dette Forslag for Offentligheden, at han rent teoretisk havde staaet paa det Standpunkt, at den personlige Indkomst- og Formueskat, altsaa efter det Mønster, vi have den her i Landet, var den bedste, men jo mere han syslede med andre Former for Skatten, des mere blev han overbevist om, at disse vare en i høj Grad anbefalelsesværdig Vej at følge, navnlig fordi man — det beder jeg de Herrer lægge Mærke til — derigennem kommer til en